

de 30 Mand ville koste. 30 Mand, det er en Sjettedel af, hvad der kræves til Menige; det er ikke saa farligt, det er vel omtrent 4—5,000. Dollars. Tilbage blive altsaa ca. 350,000 Kr., jeg beder, at man vil rette mig, hvis det ikke er rigtigt. Dernæst foreslaar det høitærede Landssting som Forudsætning for Lovforslaget, uden hvilken det ikke kan blive derved, et Skib foreløbig paa 3 Aar til en Udgift, alle Omkostninger iberegne, af henved en halv Million Kr. i 3 Aar, 489,000 Kr. (Udfrydelse af Lh. Nielsen). Ja, det er rigtigt, som jeg siger, henved en halv Million Kr. Lad os nu mulig faae noget mere Nytte af dette Skib ogsaa som Nedsættelse i den øvrige Udrustningskonto, saa vil jeg sætte den aarlig til 150,000 Kr. og tage det andet til 350,000 Kr.; dermed, naar jeg nu har rettet disse Tal og faaet Lidt af paa begge Steder, saa faar jeg det ud, at den ærede Ministers Forslag stiller et Krav til os paa en halv Million Kr. aarlig for de første 3 Aar, og derefter paa mellem 300,000 og 350,000 Kr. aarlig. Nu siger den ærede Minister: Men vi kunne stoppe op ved en ny Lov; ja, jeg gratulerer Folkethinget den Dag, det faar forandret denne Lov. Man erindre blot, at et formelt Spørgsmaal med Hensyn til det vestindiske Statsbidrag var et af de bekjendte 5 Punkter, saa tror jeg, at den ærede Minister ikke kan træste os formeget med, at det, naar vi først have faaet vedtaget en organisatorisk Lov, vil være let at faae denne Lov forandret; det er i alt Fald Noget, der nøiere maa paases. Nu vil jeg sige, at Betragtningen af denne Lov paa mig har gjort et lignende Indtryk, som det vilde gjøre, hvis En sagde til en Familie, hvis Børn skrege om Brød: Laan mig en Stof. Det er efter min Mening mærkelig, at efter at man i Humanitetens Navn har paalagt ligesoverfor os Nøden, Glendigheden og Lidelserne ovre paa St. Croix og tilføret det med stærkere og stærkere Farver, og efter at det er gaaet hele Landet over i følgende Bevægelse, at det slemme Folkething ikke vilde høre dette Skrig om Nød, saa er det Første, der kommer til os fra Regjeringens Side, Forlangendet om en Stof, et Spanstør til det sultne Barn, thi det er egentlig det, der her er forlangt. Vi sagde fra vor Side, og jeg sagde fra min Side: Have de derovre dobbelt saa god Høst som Midelhøst, saa have de Arbejde og Brød, og det er Overdrivelse at tale om Nødstilstand. Det var vort og det var mit Standpunkt, men vi hørte det Andet. Nu er Plakret paa dette Saar: Politik og mere Politik. Jeg tror ikke, at denne Politikk er rigtig, men jeg vil indrømme den ærede Minister, at er den ved nøiere Underjøgelse i Statsautoritetens nødvendige Interesse, saa maa vi høre os derfor. I Et er jeg enig med den ærede Minister, deri nemlig, at saalange disse Øer staa under den samme Krone som vi, og

vort Flag ene er berettiget til at vaie der som Statsflag, have vi ogsaa Berettigelsen og Forpligtelsen til at hævde denne Statsoverhøjhed; men det er min Overbevisning, at for at se dette i Neglen fredelige og godmodige Folk styret, behøvede den ærede Minister ikke at komme med et Forlangende som det, der her er stillet, paa ca 1/2 Million Kr. om Aaret i de første Aaringer. Det er efter min Formening aldeles urimeligt at antage dette (Udfrydelse.) Ja, Negerne have det Studsmaal af dem, der kjende dem meget nøiere end maaste Noget herinde, at de ere alligevel af Naturen et meget godmodigt Folk, og jeg siger, at der vilde maaste ikke være noget Samfund af Hvide, der havde taalt Trediebelen af, hvad Negerne have taalt, før det havde yttret sin Misgjortelse stærkere og kraftigere end disse. Det hjælper ikke, at man i den Henseende kommer og mæler — om Forladelse! — en vis Mand paa Rægger med Hensyn til de forpantede Forhold derovre; for at faae Politik og mere Politik, naar det, der skal gjøres, dog er noget ganske Andet. Der bor ca. 9,000 Mennesker i to Byer derovre, og ikke saa faa Hvide, ude paa Landet. Hvad om man nu noget nærmere udviklede den Tanke, som allerede er kjendt i Lovgivningen og ogsaa berørt af den, meget ærede Kommissionsrænkten om en Borgervæbning? Duff paa mine Herrer! at den Forfatning, der bestaar for Kolonierne, er jo denne: Vi forlange meget Lidt eller Intet af dem, men saa skulle de sørge for sig selv, ogsaa for de almindelige Statsforpligteder, ogsaa for Militær og det Hele; men saa ogsaa tage deres Toldindtægter, og det Øvrige. Nu have de lutter hervede Folk til deres Militær. Her yde vi foruden vor Skat til Militærvæsenet personlig Udelse dertil; men til personlig Udelse kjende de ikke det Mindste derovre, de kjende kun til at huerve, men ville saa helst, at, naar Kolonialassien ikke kan betale, skulle vi betale Overvningen, hvilket den ærede Minister her mærkbarlig nok, forekommer det mig, sanktionerer. Hvad var nu naturligere end rigtig grundigt, at undersøge, om vi ikke kunde faae Forholdet indrettet saaledes, at de bare haade Pengeudgiften og den personlige Byrde ved Opfyldelsen af den Del af Formaalet, at der oprettedes Korps af Borgere. Jeg antager ikke, at det vilde være umuligt, at samle den hvide Bybefolkning og de fornødne Hvide paa Landet, selv om man gik de Sorte forbi, og jeg veed forresten ikke, af hvilken Grund man ganske skulde forbigaa dem ved denne Leilighed. Man maatte saaledes kunne samle et tilstrækkeligt Militærkorps, et Politikorps, der kunde giye et almindeligt Politik, et efter Forholdene passende daglige Politik derovre, al fornøden Garant for mødende Tilfaldes Styld. Jeg ønsker i alt Fald dette Spørgsmaal anderledes drøftet, end jeg hidtil har set det drøftet, inden jeg lader mig fræmme af den ærede Zi-